

Bylost události

Mluvíme-li o události jako jsoucnu (jsoucí), musíme vzít na vědomí, že sama dějící se událost se ukazuje vždy jen jako přítomná (aktuálně přítomná), takže s výjimkou momentu počátku události náleží k jejímu bytí vždy také její bylost, tj. její již nastalý a proběhlý díl oné události jako celku. Vzniká tak otázka, jaký je vlastně rozdíl (resp. v čem spočívá rozdíl) mezi aktuálně přítomnou jsoucností na jedné straně a již proběhlými a nastalými jsoucnostmi na straně druhé. Je přece zřejmé, že jsoucnosti, které v probíhající události již proběhly, se nemohou aktuálně ukazovat (nemohou být součástí úkazu této události), ale mohou být pouze pojaty jako příslušné k této události jakožto jevu (fenoménu). Každý jev (fenomén) musí být aktivně ustaven nějakým subjektem, jemuž se událost jeví; událost se může jevit jen určitému subjektu (a to v závislosti na jeho aktivní vnímavosti a reaktivitě), ale všem dalším subjektům může být společné jen to, jak se v daný přítomný moment právě ukazuje. Musíme se tedy tázat, co se vlastně děje (stane) s každým aktuálně přítomným momentem (jsoucností) události, když se ze ‚stavu‘ právě aktuální přítomnosti jakoby ‚přesune‘ mezi jsoucnosti již uskutečněné, provedené a tedy minulé (přesně: bylé)?

(Písek, 180907-1.)